

ЦЪРКОВЕНЪ ВЕСТНИКЪ

СЕДМИЧНО ИЗДАНИЕ

СЪ БЕЗ

ЕЖЕМЕСЕЧНА ПРИТУРКА „ДУХОВНА КУЛТУРА“ — списание за религия, философия, наука и изкуство.

АБОНАМЕНТЪ
ЦЪРКОВЕНЪ
др. за
месец
ца 50
мо год
вестни
което
гурк

За България: За всички абонати
ия, свещеници, учители, частни лица и
30 лева (платими на два пжти); за 6
платими на един пжтъ); за 3 месе
; II. За чужбина (абонаментът е са
предплата)—250 лева. III. Само „Църковенъ
Само „Духовна култура“—40 лв. Всичко,
до „Църковенъ вестникъ“ и при
реса до Св. Синодъ, Редакцията на „Ц. В.“.

Непомъстени ръкописи не се връщатъ. Всички парични суми да се изпращатъ до Св. Синодъ. Обявления, само предплатени, се печататъ на последнитъ страници. Плащане се: 10 лева за заглавие, 5 лева за дата, 5 лева за подписъ и за всъка останала дума по 2 лева. Официалнитъ обявления на църковнитъ учреждения се изпращатъ направо въ Администрацията; частни обявления се приематъ и чрезъ агенциитъ — последнитъ получаватъ 30% отстъпка

Ъ ДЪРЖАНИЕ:

1. Св. Климентъ Охридски и Софийскиятъ университетъ — Проф. Г. Ст. Пашевъ.
2. Екзархъ Иосифъ и македонскитъ българи. — И. Б.
3. Кръстоносенъ походъ срещу болшеvizма. — Ал. Н. Пждаревъ.
4. Годишниятъ актъ на Пловдивската духовна семинария. — Х.
5. Опасности за пълното ни народно обединение.—Георги П. Малчевъ (полк. о. з.).
6. Изъ духовната съкровищница на Църквата.
7. Бележки и отзивы.
8. Изъ печата.
9. Книги.
10. Официаленъ отдѣлъ.
11. Писма и дописки.
12. Седмиченъ прегледъ на събитията.
13. Църковна и обществена лѣтопись: I. У насъ. II. Въ чужбина.
14. Обявления.

Св. Климентъ Охридски и Софийскиятъ университетъ.

Академическиятъ съветъ на Университета реши (и вече приложи това решение) да направи посещение на свещения за българския народъ градъ Охридъ, за да се поклони на своя покровителъ св. Климентъ. Споредъ изработената програма, на 2-й юлий, въ църквата »Св. Климентъ« ще бжде отслужена св. Литургия отъ ректора на Университета професоръ протопрезвитеръ д-ръ Стефанъ Цанковъ, въ съслужение съ декана на Богословския факултетъ професоръ протоиерей Ив. Гошевъ. Следъ св. Литургия ще бжде отслуженъ благодарственъ молебенъ, а следъ него, въ помъщението на училището, Академическиятъ съветъ ще има тържествено заседание, съ което ще бжде приключена академическата година. Подиръ това ще има тържествено събрание, на което г. професоръ Иванъ Снѣгаровъ ще произнесе академическа речъ предъ гражданитъ на Охридъ.

На 3 юлий, въ деня на св. Наумъ, въ Охридъ ще има църковна служба, тъй като манастирътъ »Св. Наумъ« още не е въ предѣлитъ на България и поради това едно отиване до манастира би срещ-

нало известни прѣчки. Сжщиятъ день ще стане разглеждане на града и на езерото. Освенъ въ Охридъ тържествени събрания ще има въ Битоля, Прилѣпъ и Скопие; на тия събрания ще говорятъ г. г. професоръ Михаилъ Арnaudовъ, доцентъ Дуйчевъ и професоръ Петъръ Мутафчиевъ.

Отиването въ Охридъ на поклонение, тържественото академическо заседание, извършването на св. Литургия на 2 и на 3 юлий, както и тържественитъ събрания съ речи отъ професори на Университета, сж събития отъ извънредна стойностъ. Чрезъ тѣхъ се дава изразъ на тая нерушима връзка, която толкова вѣкове духовно свързва единния български народъ. Освенъ това, *символически* се изтъква и връзката между началния моментъ на нашата наука и просвѣта и нейния пръвъ основателъ св. Климентъ Охридски съ днешното ѝ състояние и днешния ѝ носителъ и изразителъ — единствения български Университетъ. Трѣбва да се признае, че Академическиятъ съветъ наистина е намѣрилъ най-добрия начинъ да изрази, отъ една страна, нерушимата връзка, която живо е свързала българското народностно съзнание, българското духовно единство и българската наука съ Охридъ и св. Климентъ, и отъ друга страна, да покаже, че тая нерушима жива връзка не се изразява само въ проявата на външна почитъ къмъ покровителя на Университета, но и въ неизмѣнното следване на неговитъ духовни заветы. Трѣбва да се мисли и приема, че св. Климентъ не само дава името си на Университета, но и прониква съ своя духъ всѣко негово дѣло, всѣка негова проява.

Изборътъ на св. Климентъ Охридски за покровителъ на най-висшето научно учреждение на страната, за закрилникъ и вдъхновителъ на българската висша наука, не бива да се смѣта като нѣщо случайно, като едно само щастливо хрумване. Въ поставянето на висшата българска наука подъ молитвеното застъпничество на св. Климента Охридски трѣбва да се търсятъ важни основания и дълбоки замисли. И тѣ трѣбва да се намѣрятъ, очевидно не само въ това, че св. Климентъ е първиятъ български просвѣтителъ и учителъ, който преди повече отъ хиляда години сложи началото на българското училище, което обхващаше всички степени отъ началната грамотностъ до висшата наука, достъпна за тогавашното време. Може да се каже, сжщо, че тѣ могатъ да се търсятъ и намѣрятъ не само и въ това, че въ продължение на нѣколко десетилѣтия

повече отъ 3500 бѣха подготвени отъ него за учители, свещеници, стопански и обществени деятели; не само въ това, че той, като продължи дѣлото на св. брата Кирилъ и Методий, разработи българския книжовенъ езикъ, създаде богата книжнина и, съ рѣдка любовъ и себепристрастие, насочи усилията на своитѣ ученици къмъ сѣщо такава дейностъ и тъй тури здравитѣ основи на това дѣло, което продължаваше неотслабно да се развива презъ следващитѣ вѣкове и при най-тежкитѣ условия на живота. Има още нѣщо твърде живо, твърде непосредствено, високо и неугасимо, което избликва отъ неговата душа и прониква съ несѣкрушима сила въ творческия гений на единния български народъ отъ Черно море до Бистрица, Охридъ, Шаръ и Поморавието и отъ Дунава до Бѣло море, като го поддържа и възпламенява, като го прави гордъ, твърдъ и увѣренъ въ своето право да съществува, да твори и да се издига, за да заема достойно това мѣсто, което Провидението му е отредило между другитѣ народи — творци на исторически и духовни ценности. Това е великиятъ творчески духъ на св. Климентъ Охридски, който се прояви въ всеотдайна жертвена любовъ, въ сърдечно насочване рѣцетѣ на деца и възрастни къмъ очертаване знацитѣ на българското слово, въ уреждане на книжовенъ езикъ, годенъ да изрази най-висши и съкровени мисли, чувства и идеи; който създаде условия да се изгради знание и умѣние отъ по-високъ редъ за тия, които трѣбваше да се поставятъ начело на обществения, църковния и държавенъ животъ на славното първо българско царство презъ времето на Бориса и Симеона. Тоя всичко обхващащъ, любящъ и несломимъ творчески духъ на св. Климента живѣ въ множеството дейци, които разнесоха полученитѣ отъ него знания по всички кѣтица на държавата и насаждаха духовното единство съ силата на неговата любовъ и преданостъ. Той оживѣ въ множеството храмове и училища, които се създадоха чрезъ него и следъ него. Той проникна дълбоко въ народната душа и продължаваше да живѣе въ спомена за дѣлото му и въ чудодейната му мощъ, въ молитвеното му застъпничество за цѣлостта и несѣкрушимостта на българския духъ презъ всички превратности на историческия му животъ. Той оживѣ въ множество сказания и легенди, въ които признателнитѣ българи творчески изобразяваха неговата света личностъ, неговия високъ подвигъ и ненадминатата любовъ и жертвеностъ и неговото велико просвѣтно дѣло. И личността на светителя, неговото дѣло, неговиятъ духъ тъй здраво се срастна съ народната душа, че се превърна въ неугасимъ пламъкъ, въ непопращима свѣтлина, въ несѣкрушима сила, която мощно и вѣрно пазѣше тая душа отъ оскверняване и гибель.

Почитѣта къмъ св. Климента, особено жива и непоколебима у българския народъ въ предѣлитѣ на неговата тъй блѣскаво проявена дейностъ, се изразява по най-различни начини. Въ сѣщото време, тая почитъ показва, колко здрави и колко плодотворни сѣ ценноститѣ, които той заложилъ въ българската душа и българското сърдце. И тази почитъ, тая признателностъ, която тъй непосредствено изразяваше българскиятъ народъ къмъ своя любимъ светителъ, се прояви като несѣкрушима и мощна сила, която го упазилъ презъ вѣковетѣ, въпрѣки всички усилия на враговетѣ да го погубятъ.

Тридесетъ-годишната неуморна дейностъ на св. Климента срѣдъ българското население е, наистина, едно светителско обществено дѣло, въ което е за-

лично всичко лично и въ което доброто на другитѣ, тѣхното издигане и просвѣта е всичко. Съ своето здраво и непосредствено чувство народътъ правилно разбралъ и добре оценилъ дѣлото на св. Климента. Той е виждалъ, че именно св. Климентъ изградилъ основитѣ на самобитната българска култура и просвѣта, че той го е насочилъ къмъ висинитѣ на туй духовно творчество, което гради вѣчността, достоинството и съвършенството. Въ личността и дѣлото на св. Климента народътъ е виждалъ и чувствувалъ своята висота и своето достоинство и идеала на истинския Божи и общественъ служителъ. Въ неговото лице народътъ виждалъ и вижда и учителя, и книжовника, и светителя, и църковния деецъ, и архипастиря, всѣкога преданъ на своя дългъ, всѣкога отрекълъ се отъ себе си, въ всичко предаденъ съ сърдце и душа само на своя дългъ, на своето служение. Защото въ всѣка мисль, всѣко чувство, всѣко дѣло на светителя сѣ проявени високитѣ начала на Христовото учение. И тъкмо тази страна отъ живота и дейността, тъкмо тази проява на личността на св. Климента е основата, върху която се изгради единниятъ български духъ въ единната Православна българска народна църква и единната българска държава. Тази тъй важна и тъй плодотворна страна въ дѣлото и личността на св. Климента, очевидно, трѣбва да се има предвидъ и въ връзката, която го свързва, като покровителъ, съ единствения български Университетъ и която трѣбва да осмисля живота и проявленията на тоя висшъ разсадникъ на науката у насъ. Въ нея намѣрва своята истинска стойностъ и поклонението на Академичния съветъ презъ тая година.

Проф. Г. Ст. Пашевъ.

Екзархъ Иосифъ и македонскитѣ българи.

(В-къ „Зора“ отъ 29 юний)

Между революционното движение въ Македония и Екзархъ Иосифъ, който бѣше убеденъ застъпникъ на идеята за легална борба и за постепенно развитие и не можеше отъ висотата на своя тронъ безогледно да одобрява дѣлото на революционеритѣ, изникваха навремени недоразумѣния, които поиѣкога застрашително се изостряха. И все пакъ, колкото народно и да бѣше революционното движение, колкото и популярни да бѣха първитѣ му представители, спрямо личността на Екзархъ Иосифъ въ цѣла Македония се запази едно непромѣнно отношение на благоговѣйна почитъ. Не само поради високия му санъ, а и поради личнитѣ му достоинства, които по разни поводи въ отношенията му къмъ народъ и властъ бѣха станали популярни между населението. Разбира се, и самото ръководство на революционното движение бѣше достатъчно мѣдро да запазва само за себе си търканията си съ главенството на Църквата. Едно внушително доказателство за всенародната почитъ къмъ личността и дѣлото на блаженопочившия Екзархъ бѣше отпразднуването на 25-тата година отъ възкачането му на екзархийския престолъ. То бѣ едно праздество, което по единомушие, по спонтанностъ, напомняше само Кирило-Методиевскитѣ тържества. Цѣлиятъ български народъ изрази тоя день въ буйни манифестации предаността си къмъ човѣка, който четвъртъ вѣкъ бѣ водилъ съ рѣдка държавнишка мѣдростъ Църквата и училището въ Македония къмъ напредкъ и здраво укрепване.

Знайно е, че самостоятелната върховна управа на Българската църква бѣ вънещ на всенародни усилия и че самата Екзархия подирѣ мирнитѣ договори, които разпокъсаха българския народъ, стана символъ на духовното единство на всички българи. Великитѣ предходници на Екзархъ Иосифъ—Иларионовци, Антимовци, Неофитовци — иматъ голѣмата заслуга, че положиха първи основи на екзархийския престолъ. Иосифъ го издигна и го затвърди съ високо достойнство предъ всички-свои и чужди власти и като могъщо покровителствено крило надъ всички българи. Дълго време неосвободенитѣ българи виждаха и чувствуваха освободенитѣ си братя презъ Цариградъ. При рѣзкитѣ промѣни въ отношенията и настроенията на чуждитѣ власти къмъ българитѣ поради честитѣ имъ политически вълнения, само лице съ неоспорванъ престижъ и съ голѣмъ дипломатически тактъ можеше да запази екзархийския престолъ отъ сътресения. Такова именно лице бѣше Екзархъ Иосифъ. Като глава на Българската народна църква, той нѣма нещастieto да иде на далечно разстояние, както негови предходници, но пакъ преживѣ изтощителното напрежение на една дълга борба за затвърдяване и разширяване на постигнати народни блага и мжчителнитѣ превратности въ сждбинитѣ на българския народъ.

Необхватно е дѣлото на Екзархъ Иосифъ и мжно би могло да се намѣри мѣрка за значението му за българщината; не зная дали народната почитъ и признателностъ къмъ тоя великъ образъ отъ най-близкото ни минало се е вече изразила нѣкъде въ мраморъ или въ бронзъ, но съмъ увѣренъ, че има единъ величественъ паметникъ достоенъ за заслугитѣ му — той е запазениятъ за свѣтлата му личностъ споменъ въ душитѣ на ония българи, които и подирѣ смъртъта му продължиха да страдатъ и да се борятъ за българщината, за която самъ той страда, бори се и умрѣ.

И день днешенъ въ много македонски кжши ше намѣрите, редомъ съ царския портретъ, и портрета на Екзархъ Иосифъ, който презъ сръбско-гръцката поразия е билъ скжтаванъ и пазенъ като светиня — въ отношението на македонскитѣ българи къмъ църковнитѣ глави има скжпи остатъци отъ времето на борбитѣ за народно възраждане.

И. Б.

Кръстоносенъ походъ срещу болшеvizма.

Войната срещу болшеvizма и Съветска Русия днесъ привлича съ основание вниманието на цѣлото културно човѣчество. Защото, безспорно, отъ изхода на тази гигантска борба ще зависи не само бждещето на воюващитѣ народи, но преди всичко бждещето на европейската цивилизация, на Европа и на свѣта.

С.С.С.Р. и болшеvizмътъ, които отъ 25 години подриватъ основитѣ на всички национални държави, стремейки се да установятъ така наречената „свѣтовна диктатура на пролетариата“, влѣзоха въ съюзъ съ ултракапиталистическия и империалистически държави — Англия и Съединенитѣ Щати, въ борбата имъ срещу възродения социаленъ национализъмъ и срещу установяващия се новъ по-справедливъ социаленъ и международенъ редъ.

Този неестественъ съюзъ между „пролетарска“ Съветска Русия, Англия на лордоветѣ и Съединенитѣ Щати на мултимилонеритѣ и финанситѣ магнати се явява за мнозина българи напълно необяснимъ.

Това се дължи на обстоятелството, че въ България

малцина познаватъ еврейския въпросъ и по-специално ролята, която еврейтѣ играятъ въ международния и свѣтовенъ животъ. Поради тази причина голѣма частъ отъ българското общество не схвана правилно и смисъла на думитѣ, съ които Водачътъ Ад Хитлеръ завърши позива си къмъ националъ-социалистическитѣ революционни войски: „Доиде часътъ, когато трѣбва да се противопоставимъ на този заговоръ на еврейско-англо-саксонскитѣ причинители на войната и на сжшотѣй еврейскитѣ агенти на болшевишката централа въ Москва“.

Поради обяснимото поведение на всѣкидневния български печатъ почти всеобщо е убеждението у насъ, че 20-милионниятъ добре организиранъ и струпанъ въ по-важнитѣ полтически центрове еврейски народъ не взима почти никакво участие въ международнитѣ борби и съревнувания. Каква жестока измама! Защото, безспорно, ролята, която играе еврейството въ международния политически животъ, е твърде активна, но затова пакъ винаги умѣло прикривана.

Еврейскиятъ народъ има единъ ясно очертанъ и упорито проявяванъ политически стремежъ: да овладѣе свѣтовната политическа властъ и да наложи една чисто еврейска култура на човѣчеството.

За постигане на тази целъ еврейството си служи съ многобройни срѣдства, по-важнитѣ отъ които сж: овладяване стопанския животъ и богатствата на народитѣ, разлагане на семейството, унищожение на църквата, премахване на монархиитѣ, подпомагане и поддържане на противодържавни политически, обществени и религиозни течения, потикване къмъ вътрешни сътресения и революции, създаване поводи за международни конфликти и подклаждане и ръководство на свѣтовната революция за изграждане свѣтовната „пролетарска“ властъ.

Но, предвидъ на това, че въ основата на днешната цивилизация и моралъ стои християнската религия, еврейството винаги, при всѣки удобенъ случай, се е стремило да нанесе най-напредъ своя ударъ срещу Църквата и нейнитѣ служители. Историята на всички кървави революции, въ които еврейтѣ сж играли дейна роля, подкрепя истиностъта на тази мисълъ. Това е вѣрно, особено за руската и последната испанска болшевишки революции, въ които служителитъ на Църквата и религията бѣха подложени на избивания и жестокости, които ще останатъ една отъ най-чернитѣ и срамни страници въ историята на човѣчеството.

И, въпрѣки тѣзи исторически факти, голѣма частъ отъ българската общественостъ, която приема, че еврейството играе важна роля въ живота на Англия и Съединенитѣ Щати, не познава положението, което еврейтѣ сж заели въ живота и ръководството на СССР.

Въ това отношение характерни сж даннитѣ, които иерусалимскиятъ професоръ по социология Артуръ Рупинъ дава въ своята книга „Еврейтѣ въ свѣта“, написана на староеврейски и преведена на френски.

Споредъ Рупинъ, въ 1932 г. отъ 3,500,000 евреи, не по-малко отъ 450,000 сж заемали държавна служба въ Съветската държава. Въ висшитѣ учебни заведения процентътъ на еврейтѣ-студенти се движи между 15 и 31 отъ общия брой на всички студенти. Особено въ Ленинградъ и Москва, двата най-важни политически и стопански центрове на Съветска Русия, еврейтѣ играятъ господстваща роля. Самъ проф. Рупинъ прави следното признание: „Голѣмата пропорция на еврейтѣ въ служби отъ твърде голѣма важностъ даде поводъ дори да се твърди, че съветската властъ въ действителностъ е една еврейска властъ“ (стр. 221).

За това голѣмо участие на евреитѣ въ живота на Съв. Русия допринася до голѣма степенъ вътрешната организация на Съветската държава.

Въ състава на СССР днесъ влизатъ 16 отдѣлни социалистически републики, подраздѣлени на 25 автономни съветски социалистически републики, 6 краища, 89 области и 9 автономни области.

Раздѣлението на съветскитѣ граждани между тѣзи многобройни отдѣлни държавици е отъ естество да не позволи образуването на едно народно мнозинство, което би могло да се наложи на здраво организираното около своитѣ синагоги еврейско малцинство.

Прочее, чрезъ държавната организация на СССР, която е подобна на тази на Североамериканскитѣ Съединени републики, свѣтвно организираното еврейство намѣри всички благоприятни условия да се издигне до ръководнитѣ държавни постове, за да властвува надъ разединенитѣ въ отдѣлни федеративни държави граждани и национални групировки и да насочва общата държавна политика на тѣзи две федерации.

Завладяването на Европа и на свѣта трѣбваше да бжде постигнато чрезъ пълното изтощение на народитѣ въ една продължителна война. И тукъ, именно, целитѣ на еврейско-болшевишкото правителство и английското правителство се напълно покриватъ. По този начинъ се установи и привидно неестественитѣ съюзъ между „пролетарска“ болшевишка Русия и плутократическитѣ и империалистически държави — Англия и Съединенитѣ Щати, за унищожение на хилядилѣтната християнска европейска култура и за овладяване отъ еврейството на свѣтвната властъ, на която да бждатъ подчинени всички народи.

Срещу този заговоръ на еврейско-англо-саксонскитѣ подпалвачи на настоящата война трѣбваше да се действува бързо и решително. Заповѣдта на Ад. Хитлеръ отъ 22 юний е изразъ на тази върховна необходимостъ. Затова и избухналата нова война срещу Съветска Русия се явява като единъ истински кръстоносенъ походъ срещу еврейско-болшевишката опасностъ, която заплашваше европейскитѣ народи и тѣхната хилядилѣтна култура. Тя е свещена война за свободата на цѣлото човѣчество. Въ нея нѣма мѣсто за наблюдатели и неутрални. Народитѣ трѣбва ясно да се опредѣлятъ. Тѣ трѣбва да се обединятъ въ единъ истински мораленъ фронтъ и да отдадатъ своята подкрепа въ свещената борба срещу разрушителния международенъ болшевизъмъ.

Тази борба, безспорно, не е насочена срещу самия руски народъ. Напротивъ, тя цели неговото материално и духовно освобождение; тя цели свободата и на така жестоко преследваната Руска православна църква, която съ открити обятия ще посреще освободителитѣ си.

Българскитѣ духовници, служителитѣ на Българската православна църква, които въ миналото съумѣха да запазятъ българския народъ отъ духовно загиване и да го поведатъ къмъ неговото национално и духовно възраждане и освобождение, и днесъ ще бждатъ истински народни духовни водачи въ кръстоносния походъ срещу безбожния болшевизъмъ, въ борбата за извоюване на крайната победа и за утвърждаване на новия справедливъ социаленъ международенъ редъ въ свѣта.

Ал. Н. Пждаревъ.

Годишниятъ актъ на Пловдивската духовна семинария.

На 9 юний т. г. се състоя годишниятъ актъ на Пловд. духовна семинария. Следъ тържественото богослужение въ семинарската църква, отслужено отъ Н. В. Преподобие ректора архимандритъ Климентъ въ съслужение съ учителитѣ-духовници, надошлиитѣ гости — родители и познати на завършилитѣ — изпълниха семинарския салонъ. Между официалнитѣ лица личеха: началникътъ на гарнизона г. ген. Здравко Георгиевъ, пом. кметътъ г. Д. Костовъ, директорътъ на нѣмската гимназия въ града, директоритѣ на Пловдивскитѣ гимназии и др. Тържеството бѣ открито отъ хора на абитуриентитѣ. Следъ това ректорътъ Негово Високопреподобие архим. Климентъ даде изчерпателенъ отчетъ за живота на семинарията презъ изминатата уч. 1940/41 година.

Приемнитѣ изпити за ученицитѣ отъ I класъ на семинарията се произведоха на 5 и 6 септемврий м. г. Кандидати се явиха всичко 90 души, а бѣха приети само 40. Учебната година започна на 16 септемврий м. г. и продължи до 31 май т. г. Презъ това време е имало всичко 156 учебни дни. Учителскитѣ персоналъ бѣ следниятъ: Ректоръ, учителъ-ефимерий и библиотекаръ, трима учители-възпитатели, 9 редовни и 9 приватни учители. Въ началото на учебната година постъпиха 288 ученика, отъ които до края на годината останаха 260. Голѣма частъ отъ ученицитѣ сж отъ Пловдивска епархия (124), следъ нея следватъ Ст.-Загорска (52), Сливенска (25), Търновска (18), Доростоло-Червенска (12), Видинска (7), Софийска (7), Ловчанска (6), Варн. Преславска (5), Неврокопска (2), Вратчанска (1) и отъ Ромъния (1). По мѣстожителство — 78 отъ ученицитѣ сж отъ градове и 182 отъ села. По издръжка — 208 сж самоподдръжници и 52 стипендианти (отъ които 35 на Св. Синодъ). Общиятъ успѣхъ на всички ученици презъ изминатата година е добъръ (4.27). Отъ всички 260 ученика 196 минаватъ въ по-горненъ класъ, 58 оставатъ на поправителенъ изпитъ, а 6 души оставатъ да повтарятъ класа.

Ученицитѣ отъ VI класъ въ края на учебната година положиха изпити за зрѣлостъ. Допустнати бѣха до матура 60 абитуриенти. Тѣ бѣха разпуснати за подготовка на 3 май т. г. Изпититѣ започнаха на 16 май и продължиха до 6 юний. Резултатътъ отъ тѣхъ е следниятъ: съ отличие завършватъ 7 абитуриенти, съ мн. добъръ — 28, добъръ — 22, срѣденъ — 1, всичко 58. Единственъ съ пълно отличие завършва абитуриентътъ *Ганчо Велевъ Ганчевъ*, отъ гр. Пловдивъ.

Давани сж нѣколко утра отъ дружествата при семинарията. Изнесени сж концерти въ гр. Асеновградъ и въ с. Кричимъ.

Въ семинарията има две библиотеки, които броятъ всичко 8621 тома. Използувани сж 2482 тома. Въ дветѣ библиотеки сж получавани 41 списания. По доклада на семинарския лѣкаръ г-нъ Д-ръ Пощовъ, презъ годината въ пансиона били констатирани заболявания отъ инфлуенца, ангина, не въ голѣмъ размѣръ и безъ усложнения. Лѣкуването ставало въ семинарската болница. Случаи на заразни болести не е имало. Въ началото на всѣки срокъ ученицитѣ били подлагани на медицински прегледъ.

Следъ отчета, ректорътъ архимандритъ Климентъ, въ качеството си на Синодаленъ пратеникъ, се обърна съ напжествена речъ къмъ абитуриентитѣ отъ 21 випускъ на Пловдивската семинария. Бидейки Синодаленъ пратеникъ, той предаде най-напредъ благословението на Св. Синодъ на Бълг. църква на завършващитѣ

Бѣхъ младъ, вече остарѣхъ, и не видѣхъ изоставенъ праведникъ, нито потомцитѣ му хлѣбъ да просятъ (Псал. 36, 25).

тази година. Въ речта си Високопреподобният Ректоръ изрази радостта на Българската православна църква предъ прииждащитѣ млади струи въ Божия виноградъ. Изрази върата си, че младитѣ духовни възпитаници никога не ще забравятъ призиванието си и не ще пожалятъ своитѣ сили за доизграждане дѣлото на Българската църква. Въ живота, несъмнено, ще се срещнатъ множество прѣчки. Но тѣ не сж въ състояние да разколебаатъ вѣрващия. Негово Високопреподобие обърна особено внимание на Христовитѣ думи: „Бждете мждри като змии и незлобиви като гължби“. И отправи апелъ къмъ новитѣ Христови поборници да съединятъ въ себе си мждростта на трезвия и разсждливия съ кротостта на невинния. Огговори съ смислено слово първенецътъ на випуска Ганчо Велевъ. Съ топли думи той благодари отъ името на своитѣ другари-съвипусници на Св. Синодъ на Бълг. православна църква, на ректоръ и учители, като възхваля тѣхната плодотворна учителска дейность. Въ заключение той изрази надеждата, че Богъ ще подкрепи тѣхнитѣ млади сили, та и тѣ да могатъ достойно и заслужено да заематъ мѣстото си въ обществото и да взематъ участие въ изграждането на новия животъ въ обединена и възродена България.

Като завършекъ на това мило тържество хорътъ на абитуриентитѣ изпълни нѣколко пѣсни, следъ което Ректорътъ раздаде дипломитѣ на завършилитѣ. Абитуриентитѣ сърдечно се ржухаха и простиха съ г-да преподавателитѣ. На обѣдъ семинарията даде банкетъ на завършилитѣ. Присѣтствуваха сждо официалнитѣ лица и всички учители. Особено впечатление направи на всички хубавата речъ на г-нъ Генерала, който отправи топли благопожелания къмъ абитуриентитѣ за идеализъмъ и творчество въ живота. Банкетътъ мина всрѣдъ задушевна атмосфера.

X.

Опасности за пълното ни народно обединение.

Всички днесъ ликуваме и тържествуваме въ изблика на своята радостъ отъ великото постижение на така бързото и почти внезапното ни народно обединение, което е уникамъ въ историята на народитѣ.

Не искамѣ да охлаждаме всенародното ни възраждане отъ реализирането на многовѣковния народенъ блѣнъ за своето обединение, нито да подценяваме това свое политическо обединение, основата на всѣко друго обединение и на всѣко по-нататъшно постижение на цѣлокупния ни народъ. Обаче, не можемъ да премълчимъ въ тия сждбоносни времена за една непълнота, за една цепнатина въ народното ни обединение и за криещата се опасностъ за трайността на това обединение въ тая непълнота и цепнатина. Считаме, че тъкмо сега, при общонародния ни подемъ въ всѣко направление на народния ни животъ и при трескавитѣ грижи въ прокарване на мѣроприятия за надлежно организиране на присъединенитѣ отечествени земи къмъ общото отечество, както и за възможното побързо и трайно приобщение на освободенитѣ ни сънародници къмъ народния ни духъ и култура, е най-подходящиятъ моментъ да се напомни на всички съсловия на народа ни и, особено, на нашитѣ свѣтски и духовни власти, че, между другитѣ мѣроприятия за циментирането на народното ни обединение, се налага да се прибѣгне и до мѣроприятия, целещи съхранението на религиозното единение на народа ни, защото е известно, че православното паство, което собствено представлява народа ни — носителя на българщината, на българския духъ и творителя на българ-

ската култура и съхранителя на тоя духъ и култура — е положено на бѣсната пропаганда между него на разни самозвани инославни религиозни общества, загниждали се тукъ таме въ народната ни снага. Тѣ съ всевъзможни хитрувания и подмамки се силятъ да го прозелитиратъ къмъ своитѣ сектантски вѣроучения и така да го разединяватъ все повече и повече религиозно и по тоя начинъ най-сигурно да го разслабватъ въ всѣко отношение и да противодействуватъ на очакванитѣ блага за народа ни отъ постигнатото му политическо обединение. А знае се, че религиозното раздѣление всѣкога е било най-дълбоко разединение на народитѣ, поради което то не позволява сщцинско обединение въ което и да е друго отношение. Историята отъ край-време ни учи, че едновѣрието е било най-силното, най-здравото и най-трайното сцепление между хората на единъ народъ, а тѣхното разновѣрие — най-отчуждаващото ги единъ отъ другъ, най-разединяващото ги въ всички области на живота, защото всѣкога разновѣрието е съпроводено съ разломване на народната душа, съ унищожение на единомушието, съгласуването и единството на народния идеалъ, на народнитѣ възжеления и стремления. А религиозната идея, религиознитѣ импулси, религиознитѣ стремления сж доминирали въ живота на народитѣ; тѣ сж, които най-вече ги обединяватъ или разединяватъ не само политически, но и културно. Поради това единъ религиозно разединенъ народъ не е и не може да е единенъ по духъ, ни по стремежи, ни по идеали, а това го разстройва въ всѣко отношение. Споредъ историческитѣ данни, не единъ обединенъ народъ политически идейно и културно се е разединявалъ въ всѣко отношение, щомъ въ него е настѣпвало разновѣрието. И когато то е достигнало до едно подѣление на населението му между разни вѣри, горе-долу съ еднакво число последователи, тогава той и политически се е разединявалъ, и едната или другата частъ, а често и цѣлия народъ е изпадалъ въ робство именно поради обезсилване отъ религиозното му разединение. Ние не можемъ тукъ да се разпростираме на дълго и на широко да доказваме тезата си, но вѣрваме, че всѣки, който си спомни за преминалитѣ исторически събития поне въ Франция, Англия, Германия, Швейцария, Норвегия презъ срѣднитѣ вѣкове, или е запааметилъ по нѣщо отъ дейността на религиознитѣ борби въ Чехия, Полша, Русия, както и за ролята на богомилството у насъ и на сектанщината въ Византия за политическото, културно и икономическо разнебитване на тия страни и тѣхното поробване, не може да не се съгласи съ нашето твърдение. Даже само единъ единственъ фактъ изъ нашата история, а именно отношението къмъ народа ни на помохамеданченитѣ българи, предимно на родопскитѣ българи, е достатъченъ да засвидетелствува по най-решителенъ начинъ непълнотата на народното ни обединение при наличността на разновѣрни българи, както и опасността за постигнатото ни политическо обединение отъ това народно разновѣрие.

За пълна доказателностъ и убедителностъ въ истинността на всичко това ние сме написали книга отъ 500 страници и, ако ни се удаде възможности да я отпечатимъ, читателитѣ ще могатъ да се възползватъ отъ нея за най-широко освѣтление по въпроса и ще се увѣрятъ, че колкото повече е разновѣрно населението на единъ народъ, толкова повече неговото обединение е непълно, слабо, и толкова повече той е изложенъ на опасности въ своето културно и общо преуспѣване и въ своето независимо съществуване. Най-новата история на съседката ни Югославия е предъ очитѣ ни, и тя по единъ натрапчивъ начинъ ни увѣрва до колко единъ народъ не може да бжде обединенъ напълно, при разновѣрието му, и до колко политически е неустойчивъ, поради религиозното му разединение. Макаръ и едноплеменни сърби и хървати

и макаръ политически обединени, тѣхното разнѣрие не имъ позволи да се обединятъ по сжщество и духовно, поради което, и при наличността на политическото обединение, между тѣхъ сжществуваше не само общо отчуждение, но и непрекъснато политическо враждуване, което се изрази дори въ скандални кървави разправи и въ самата Скупщина и, най-после, по силата на историческия ходъ, се дойде до тѣхното политическо разединение, следъ като Югославия се оказа неспособна да отстоява независимостта си, вследствие главно на разнѣрието между сърби и хървати. Последнитѣ не искаха да защищаватъ общата държава на православно и католическо едноплеменно население и се възползуваха отъ настѣпилитѣ исторически промѣни, за да се обособятъ въ своя отдѣлна католическа държава, и изоставиха православитѣ си едноплеменници на произвола на сжбата.

Тоя най-близъкъ до насъ и по време и по пространство примѣръ никога не трѣбва да изчезва отпредъ очитѣ на нашия народъ, на нашитѣ управници и на нашето духовенство.

Трѣбва да благодаримъ Богу, че, по една или друга причина, нашиятъ народъ до сега се е запазилъ отъ голѣмо религиозно разединение, че разнѣрцитѣ срѣдъ него сж сравнително малки и, като таки, слаби за повеждане на своя отдѣлна политика и култура, съгласно религиознитѣ имъ тежнениа къмъ други тѣмъ едновѣрни народи. И това едновѣрие на грамадното мнозинство на народа ни е съставлявало, съставлява, а ще съставлява и за напредъ едно наше голѣмо неопенимо достатѣчно културно и политическо преимущество, въ сравнение съ други народи. Поради това именно трѣбва да го пазимъ като зеницата на окото си, защото инославнитѣ пропаганди у насъ не спятъ и развиватъ една завидна деятелностъ за прозелитиране на православно население къмъ своитѣ религиозни общества. Сега, при настѣпилото политическо обединение на народа ни, тия пропаганди почнаха да проявяватъ още по-голѣма деятелностъ, най-вече къмъ новоприсѣдиненитѣ къмъ отечеството земи, гдето сжщо иматъ отъ време своитѣ гнѣзда. И ако скоро не се взематъ надлежни мѣрки отъ нашитѣ управници и църковни представители — съ общо разбирателство да се попрѣчи на тая опасна пропаганда между освобожденото православно население въ Македония, Тракия и Добруджа, то после ще е по-трудно нейното обуздаване, защото тя, колкото повече успѣва, толкова повече ще отчуждава отъ народа ни туй население и ще прѣчи на неговото пълно приобщаване къмъ народния ни духъ и култура за пълно народно единение.

До сега поне нашитѣ управници, съ рѣдки изключения, малко внимание сж обръщали на предметнитѣ инославни пропаганди и не сж се отзовавали надлежно на позивитѣ на народната ни Църква да бжде подпомогната въ борбата ѝ противъ тия пропаганди, за да се обуздаятъ и ограничатъ поне въ сегашното имъ състояние, ако не да бждатъ разтурени разнитѣ сектантски капища у насъ.

Съ горчевина трѣбва да признаемъ това нехайство на управнитѣ ни спрямо опасноститѣ отъ религиозното разединяване на народа ни, най-вече отъ католици и протестанти и, особено, отъ последнитѣ, понеже сж по-дейни и подѣлени въ нѣколко секти, поради което сж и по-опасни за народното ни единение. Налага се и на самитѣ ни църковни управници да се погрижатъ за една по-системна борба противъ предметнитѣ пропаганди, тъй като до сега борбата е водена нѣкакъ си спорадично, по временни импулси и частни разпокъсани инициативи, безъ нѣкаква взаимна връзка, нѣщо което до голѣма степенъ обезплодява борбата.

Не трѣбва да се забравя, колкото и да е неприятно това за иновѣрцитѣ и колкото да се мжчатъ да го ос-

порватъ тѣ, че българскиятъ народъ и народната ни Църква сж наименования на една и сжща сжщина — *българщината*, която е недѣлима отъ Българската църква, защото самата нѣковна история ги е направила недѣлими. Тѣ заедно сж просжществували и борили презъ вѣковетъ на робството. Българскиятъ народъ е преживѣлъ до сега, благодарение на своята Църква, която той е защищавалъ, както и тя него, като две части, две страни, два облика на едно и сжщо битие. Всѣко преуспѣване на инославнитѣ пропаганди съставлява атентатъ срещу народната ни Църква, и всѣки атентатъ противъ нея косвено е насоченъ противъ самата ни народностъ и противъ самата ни държава и независимостъ.

Въ подкрепа на всичко това, нека ни бжде позволено да процитираме следнитѣ нѣколко изявления по предмета отъ различни наши и чужди писатели, общественици, управници и църковници.

Германскиятъ професоръ—Хр. Е. Люгардъ, отъ собственото си наблюдение на религиознитѣ борби въ отечеството си, е дошелъ до заключение и изповѣдва:

„Въпроизповѣднитѣ разцепления и борби сж по-дѣлбоки отъ всички други“.

Прословутиятъ американски патриотъ, управникъ и генералъ Георги Вашингтонъ, който е ималъ широка възможностъ да наблюдава отношенията между разнѣрнитѣ групи хора, не е могълъ да се въздържи да не каже:

„Отъ всички причини за вражда между хората най-печалната е религиозното имъ различие“.

Затова основателно нашиятъ патриотъ, бунтовникъ-войвода, който бѣше „котелъ що кипѣше“, — Сава Г. Раковски, умѣстно писалъ:

„Раздоръ въ въпроизповѣданieto е унищожение на нарооността.“ — А известниятъ принцъ Конде добавя: *„Държави безъ религиозно единство умираатъ“.*

Така е, защото, както твърди Дж. Ст. Блеки, *„да побудимъ религиозно разединенитѣ хора да действуватъ единно за каквато и да е общонародна целъ е крайно трудно и почти невъзможно, защото религиознитѣ интереси и привѣрзаности се поставятъ по-горе отъ всички орудия“.*

Затова д-ръ Компеано не се стѣснява да заяви: *„Религиозното единство на народитѣ съставлява най-могъществения факторъ на независимостта и преуспѣването имъ“.*

Не безъ сериозно основание и покойниятъ нашъ държавникъ П. Абрашевъ между другото пише:

„Който сполучи да разруши народната ни православна вѣра, която е хоро сана на българската народностъ, той може да се похвали, че е сполучилъ да разложи и унищожитѣ българщината. Това именно правятъ по части всѣка една отъ инославнитѣ пропаганди между народа ни, къмъ това водятъ всичкитѣ имъ нищки. Това, което не успѣха да направятъ турци и гърци, даже партизанскитѣ раздробления, ще го направятъ множеството въри и секти у насъ съ своитѣ пропаганди, които бавно, но сигурно подкопаватъ основитѣ на държавата ни и сигурно ще я направятъ плячка на ненаситнитѣ акули, които седятъ задъ гърба на пропагандитѣ“.

За тая опасностъ ни предупреждава и младиятъ нашъ историкъ д-ръ Ив. Дуйчевъ съ думитѣ:

„Най-страшнитѣ злочестини за една държава сж били съпроводени отъ вътрешно духовно разединение. Не е случайностъ, че въ оветѣ най-сждобоносни времена отъ сжществването на сръдновѣковната българска държава сж изпълнени съ еретични брожения, съ които се е разрушавало вътрешното единство на държавата. Заслужава

да се помисли върху тоя изводъ, който може да бжде сжщевременно и едно напжтствие за днешнитъ дни“.

Именно въ силата на тоя изводъ, който тръбва да бжде напжтствие въ нашитъ дни, Н. В. Преосвещенство митрополитъ Кирилъ пише:

Речемъ ли да установяваме въ какво тръбва да се изразятъ мъркитъ за защита на нашата нация, безусловно тръбва да се спремъ на религиозно-сектантскитъ брожения въ страната. Не можемъ да допуснемъ, че има презвель българинъ, който би считалъ сектантскитъ шетания у насъ за безразлични отъ национално гледище. Не ни се иска да върваме, че на сектантската дейност се гледа излеко като на недействителна опасност... Той че съвсемъ умъстно е въ единъ законъ за защита на нацията да се предвидятъ мърки, които да предпазватъ нашия народъ отъ сектантскитъ влияния и домогвания, които иматъ за (неизбъжна н. б.) последица неговото духовно разпокъсване“.

Подчергаваме, че това е актуаленъ въпросъ и не само църковно-религиозенъ, но и политико-държавенъ — сждоносенъ за бждещето на обединена България.

Който има уши да слуша — нека слуша, защото самъ Христосъ казва:

„Царство, раздължено на части една противъ друга, нъма да устои“.

Георги П. Малчевъ. (полков. о. з.)

Изъ духовната съкровищница на Църквата.

Многобожие.

Отъ св. Кирилъ Иерусалимски.

Сжществува единъ Богъ навсѣкжде, Който всичко вижда, всичко знае, за всичко промишлява и всичко устройва чрезъ Христа, понеже: „Всичко чрезъ Него стана и безъ Него не стана нито едно отъ онова, което е станало“ (Иоан. 1, 3). Той е обиленъ и неоскъждащъ източникъ на всѣко добро, рѣка отъ благодеяния, вѣнецъ и неизтощимъ изворъ на свѣтлина, непобедима сила, която всичко нарежда споредъ нуждитъ ни. Ако всичко създадено и устроено отъ Бога е непостижимо за нашия разумъ — можемъ ли съ ума си да познаемъ самата Причина на всичко сжществуващо? Апостолтъ казва: „О, каква бездна богатство, премждростъ и знание у Бога! Колко сж непостижими Неговитъ сждби и неизследими Неговитъ пжтища!“ (Римл. 11, 33).

Ако Божиитъ сждби и пжтища сж непостижими, ако Божието величие и благодъ сж неизказани, какъ тогава човѣкътъ е издѣлалъ камъкъ и се осмѣлилъ да каже на този камъкъ: „Спаси ме, защото ти си мой Богъ?“ (Исаия 44, 17). Какво заслѣпление — отъ такова величие да се смѣкнешъ въ такава низостъ! Дървото, което е насадено отъ Бога, което е по-растнало отъ дъжда, което е изгорено отъ огъня и е обърнато въ пепель, се провъзгласява за Богъ, а истинскитъ Богъ се пренебрѣгва! Лукавото идолослужение е имало много разновидности: вмѣсто на Бога почнали да се кланятъ на котката, кучето и вълка; вмѣсто на човѣколюбивия Богъ, поклонили се на людоядния лвъ; отдадено било поклонение на змията и дракона — тѣзи подобия на онзи, който ни е изриналъ отъ рая; а забравенъ и пренебрѣгнатъ е билъ Насадителтъ на рая! Срамувамъ се да говоря, но ще

кажа: други пъкъ се кланяли на чесъна. Виното е дадено, за да весели сърдцето на човѣка — но... поклонила се на Диониса, вмѣсто на Бога! Богъ произвелъ пшеницата, като рекълъ: „Да произведе земята злакъ, трѣва, що дава семе по свой родъ и подобие“ (Бит. 1, 11), за да се получи хлѣбъ, който укрѣпява сърдцето на човѣка. Откъде е тогава поклонението на Деметра? И досега отъ удара на камъкъ съ камъкъ произлиза огънь — откъде е взетъ Хефестъ, творецъ на огъня?

Откъде е това заблудение на елинигъ—многобожие? Богъ е безплътенъ. Защо се приписва на т. н. у тѣхъ богове прелюбодейство? Ще замълча за превъплощаването на Зевса въ лебедъ — срамувамъ се да говоря за прераждането му въ волъ. Недостойно е за бога да мучи като волъ. У елинигъ има и богъ прелюбодеецъ — и не се срамуватъ отъ това: ако е прелюбодей — то нека не се нарича богъ. Тѣ разказватъ и за смъртта, и за паденията, и за поражение отъ гръмъ на своитъ богове. Видишъ ли отъ какво величие, до каква низостъ сж паднали?! Не напразно е слѣзълъ отъ небето Синъ Божий, за да излѣкува тази язв. Не напразно се е въплотилъ Синътъ, за да бжде познатъ Отецъ. Разбери сега, какво е потикнало Единородния да напусне дѣснага страна на престола и да слѣзе на земята!

Отъ руски — Ибр.

БЕЛЕЖКИ И ОТЗИВИ.

Всичко ще бжде разкрито.

Нашитъ южни и западни съседи, покрай наследеното отъ праѣдитъ имъ чувство на безчовѣчностъ и жестоко отнасяне къмъ другородцитъ, иматъ и тоя ужасенъ порокъ — съвършено да отричатъ извършенитъ отъ тѣхъ злодеяния, като съ всички срѣдства попрѣчатъ на чужденцитъ да ги разкриятъ и изнесатъ предъ свѣта. Голѣми прѣчки, напримѣръ, тѣ създадоха въ 1913 година на Карнегиевата международна комисия, която имаше за задача да събере на самото мѣсто данни за звѣрствата имъ презъ време на Междусъюзническата война. А когато тая комисия въ много документи и фотографни снимки изнесе — чрезъ какви нечувани жестокости гърци и сърби проявили злобата си надъ плененитъ български офицери и войници и надъ мирното българско население въ Македония, тѣ направиха всевъзможни опити да попрѣчатъ на културнитъ народи да узнаятъ истината по това.

Такъвъ опитъ, напримѣръ, тѣ направиха и въ Русия — въ Киевъ — презъ 1914 година, когато на 11 мартъ професоръ П. Милуковъ, членъ отъ Карнегиевата комисия, въ „Търговско събрание“ обстойно запозна руското общество съ резултатитъ отъ анкетата. Гърци-колониисти, каквито много ги имаше въ Киевъ, и сърби напразно се бѣха опитали предварително да осуятятъ сказката, като разпространяваха разни нелепости за високоавторитетния професоръ-анкетаторъ. И, като не успѣха, почнаха да правятъ скандали въ грамадната зала на „Търговско събрание“, препълнена още преди опредѣления часъ съ многохилядна отбрана публика. Възползувани отъ случайното нѣколкоминутно закѣснение на проф. Милуковъ, тѣ не веднажъ се качваха на трибуната и подканяха присѣтствуващитъ да си не губятъ времето и да се разотидатъ, защото сказчикътъ, като закѣснѣлъ, жестоко се билъ подигралъ съ публиката. А въ сжщото време на разни мѣста въ събранието бѣха взели да пускатъ сѣроводородъ и други злосмрадни и задушливи газове. Следъ малко, когато професорътъ тържествено влѣзе въ залата, посрѣщнатъ съ бурни ржко-

плъскания отъ всички, тѣ вече не можаха да удържат злобата си и отъ галерията почнаха да хвърлят върху него слама, дребни стъкла и други отпадъци. Тогава именно многотърпеливитѣ руснаци и българитѣ-студенти изгубиха търпение и решиха да се разправятъ съ тия безсрамници. Стана сериозно сборичкване. Полицията влѣзе въ ролята си, и нахалнитѣ чужденци-терористи бѣха арестувани и изведени.

Именитиятъ професоръ тогава почна речта си съ следнитѣ думи: „Трѣбваше първо да бжда изслушанъ, а следъ това да се направи преценка на казаното отъ мене и да бжда сѣденъ. Но, изглежда, гузнитѣ съвѣсти предчувствуватъ изобличенията и не могатъ да ги изчакатъ“. Подиръ това, въ продължение на два часа, той съ неопровержими данни и най-достовѣрени факти разкри звѣрствата, които тогавашнитѣ съюзници на България, въ желанието си да обезбългарятъ Македония и я представятъ като населена само съ гърци и сърби, извършиха надъ нейното мирно население. Отъ изнесеното се ужаси и отврати цѣлата аудитория. Последнитѣ заключителни думи на проф. Милоковъ бѣха: „Ние, анкетьоритѣ, изохдихме цѣла Македония на длъжъ и на ширь, ала отъ никого тамъ не чухме кощунствени хули по адресъ на Бога, Св. Богородица и всички светци календарни и извънкалендарни, каквито ще чуete навсѣкжде въ Сърбия и Гърция. Македонското население е тѣй благочестиво и така свето тачи и пази вѣрата си, както и нашиятъ руски православенъ народъ. Следователно, въ тая страна нѣма никакви гърци и сърби. Македония е чисто българска земя!“

Нѣкогашнитѣ наши съюзници, за съжаление, и днесъ си оставатъ сжщитѣ, каквито бѣха преди 27 години. Тия дни въ вестницитѣ бѣ изнесено, че гърцитѣ и сега продължаватъ да забулватъ извършенитѣ отъ тѣхъ надъ българитѣ жестокости, като заблуждаватъ и прѣчатъ на германцитѣ да ги разкриятъ веднага. Всѣки день узнаваме за по-голѣмъ и по-голѣмъ брой заточени по затѣнитѣ острови българи отъ Македония и Тракия, изпратени въ тия пустинни мѣста за да не се върнатъ вече, като между тѣхъ се оказватъ и много наши военнопленници, оставени тамъ отпреди 25 години. Всичко, обаче, ще бжде разкрито, като бждатъ разбулени и много по-раншни злосторничества на гърцитѣ, прикривани досега отъ тѣхъ.

ИЗЪ ПЕЧАТА.

Философията на Ст. Михайловски.

Подъ това заглавие в-къ „Миръ“ отъ 19 юний т. г., брой 12256, печати въ отдѣла си „Седмиченъ книжовенъ прегледъ“ статия отъ г. Димитъръ Бабевъ. Предметъ на статията е личността, свѣтогледътъ и творчеството на голѣмия нашъ покоенъ писателъ и философъ Стоянъ Михайловски по поводъ излизането на втория томъ отъ неговитѣ неиздадени съчинения, подъ надсловъ: „Религиозни и философски размишления“. Авторътъ на статията, като прави бѣгла характеристика върху перото и мисълта на Михайловски още отъ ранни младини, спира се по-обстойно върху покойния писателъ като философъ и прави единъ идеологиченъ разборъ върху мирогледа и философскитѣ размисли на Михайловски. Тая часть отъ статията насъ ни интересува повече съ огледъ духа на вестника и затова я сподѣляме съ читателитѣ. Ето нейното съдържание:

„Отъ всички наши писатели, съ изключение, може би, на Пенча Славейковъ, Михайловски е единствениятъ, който живѣе, твори въ непосредственъ допиръ съ философски размишления и самъ създава такива. Съ една речъ, освенъ като поетъ Михайловски може да бжде разгле-

данъ и като философъ.

Но каква е философията на Михайловски? Има ли въ нея нѣкаква системность, нѣкакви идеи, нѣкакви метафизични търсения? На тия въпроси доста вѣренъ отговоръ дава г. Ив. Богдановъ въ своя хубавъ предговоръ, съ който е придруженъ вториятъ томъ отъ неиздаденитѣ съчинения на Михайловски: „Религиозни и философски размишления“;

„Михайловски не оформява своитѣ прозрения като философска система, защото не се изработва като философъ, а като моралистъ—общественъ настаиникъ. Идеитѣ му не се разкриватъ въ стройна метафизична система — тѣ тупятъ въ отдѣлни размишления и се налагатъ отъ духа не всичкитѣ му съчинения. Макаръ, че водятъ до чисто нравствена философия, неговитѣ разнообразни размишления даватъ отговоръ на всички главни проблеми. Нѣкои стъ тия проблеми сж само поставени, други разрешени недвусмислено, а нѣкои зачекнати, защото — обяснява Богдановъ — Михайловски нѣма за целъ да изгражда нѣкакво философско, религиозно или нравствено учение. Той не е пригоденъ за това — нито по темпераментъ, нито по подготовка. Неговата задача е да отговори на нуждитѣ на живота. „Своитѣ размишления той приготвява като наставление за животъ — честитѣ и смисленъ“.

Философията на Михайловски е религиозно нравствена. За него моралътъ е свързанъ съ чистата вѣра въ Бога, върховния законодатель на човѣшката нравственостъ. Михайловски вѣрва въ безсмъртието на душата, защото само чрезъ тази вѣра се стига до нравственъ и изпълненъ съ Христовото учение животъ. За Михайловски Богъ е творецъ на свѣтовния редъ и въ негови рѣце е нашата сѣдба и тази на свѣта.

Споредъ Михайловски:

Свѣтовниятъ Уредникъ е върховенъ уреднически духъ. Свѣтовниятъ уредникъ е Богъ. Зачалната сила за всичко е у Бога: Богъ е принципътъ на всѣка истина, на всѣка благостъ, на всѣка лепота. Моралътъ иде отъ Бога. Богъ е творителъ на моралния редъ и свѣстътъ е подарена намъ отъ Бога. Идеята за Бога е идентична съ идеята за съвършенство. Всичко живо трѣбва да се стреми къмъ съвършенство—къмъ идеалъ.

Любовта къмъ Бога — сиречь общение на творението съ твореца, любовта къмъ рода — сиречь общение на брата съ милиони братя, споредъ Михайловски, ни освобождаватъ отъ властѣта на смъртъта. Презираме ли я — побеждаваме я.

Своитѣ размишления за общественото устройство Михайловски ни дава въ 70 развити точки, въ които се казва, че животътъ е мисия и че нейната изходна точка се намира въ нашето духовслужение. Единъ народъ заживѣва животъ просвѣтенъ и нормаленъ само отъ деня, когато почва да разбира нравствено-духовнитѣ закони. Човѣкъ трѣбва да се жертвува за човѣка — за вѣчната и неизмѣнна основа на културнитѣ общества.

Ценни сж още размишленията на Михайловски за просвѣта, дето знание безъ любовь е сила, но неизводителна; за изкуството, което е синтезъ на доброто, истината и хубавото; за литературата, която отразява душата на едно племе, както говорътъ отразява душата на една личностъ.

За доброто и злото, за любовта и щастието, за съвършения животъ и за нравствениятъ идеалъ Михайловски е оставилъ проникновени размишления, които, въ много случаи, сякашъ сж взети отъ народната душа. Особено много сж размислитѣ за нравствениятъ идеалъ. Тукъ е отразенъ цѣлиятъ личенъ и социаленъ неговъ свѣтогледъ, цѣлата негова етическа идеология: обичайте правдата, но я обичайте, за да укротявате и умирявате чрезъ нея“.

Естествена наука и религия отъ Д-ръ Ив. Г. Панчовски, София, 1941 г. стр. 78, цена 12 лева. Книжка № 1 отъ библиотека „Естествена наука, философия и религия“.

Нова книга и старъ проблемъ — въпросъ нѣкакъ си вѣченъ и новъ за богословското перо и скептичния разумъ. Самъ Спасителътъ се отправя къмъ природата въ търсежъ на докази за основоположения на благовестието Си. Въ това частично Го следватъ св. Апостоли и апостолскитѣ мъже; чувствително застъпватъ този елементъ християнскитѣ апологети; широко е използванъ, обаче, отъ св. Отци — и най-блестяще отъ св. Василия Велики въ неговия класиченъ „Шестодневъ“. Природата е неписано Откровение и арсеналъ на оржията противъ атеизма — трѣбва, обаче, да се използва честно и компетентно: безъ изнасилване на научнитѣ постижения; безъ изопачаване на религиознитѣ истини; и безъ угодливо и временно примиряване и съгласуване на вѣра и знание. Този старъ и новъ въпросъ за християнство и наука третира новата книжка.

Авторътъ ни дава една апологетична студия съ научно-популярно съдържание и насока. Прави много бѣгълъ исторически прегледъ на взаимоотношенията между религия и наука, между богослови и естественици, почти въ езичество и християнство до насъ. Дава ни въ чувствителна ширина и дълбина най-новитѣ постижения въ естествознанието и философията, обективно разкрити и съгласувани съ основнитѣ и целитѣ на библейския свѣтоглед. Книгата съдържа: Предговоръ. I Причини за „конфликтъ“ между естествената наука и религията: 1) Абсолютизмъ на религията; 2) Срѣдновѣковна инквизиция — Коперникъ, Джордано Бруно и Галилей. II Естествено-научна действителност и божествена действителност: 1) Природа и Богъ; 2) Наученъ опитъ и религиозенъ опитъ; и 3) Съществува ли Богъ? III. Води ли естествената наука къмъ безбожие или къмъ вѣра въ Бога? 1) Злоупотрѣба съ името на естествената наука отъ безбожни и религиозни мислители; и 2) Религиозно-философски изводи отъ постиженията на естествената наука. IV. Творческа хармония между естествената наука и религията.

Материята отъ стр. 7 до стр. 26 е дадена доста едричко. Съгласно обявената програма на библиотеката — това отдѣлче би трѣбвало да излѣзе въ отдѣленъ н-ръ като уводъ въ програмата съ удвоенъ и повече обемъ. Въ параграфа „Срѣдновѣковна инквизиция“ има пресилени изрази и темпераментна критика; историческиятъ елементъ е понащърбенъ; и нѣма ясно разграничение между католичество и православие. Лѣвичари въ вѣра, политика и наука жѣдно ще наизустятъ елементи отъ това съдържание, за да го отправятъ страстно и безразборно къмъ Църква, вѣра и духовенство. Срѣдновѣковието не е само „гробница и зловоние“ — стр. 14, щомъ самиятъ авторъ счита монашеската му келия „не само оратория, но и лаборатория“, и щомъ първитѣ мченици на науката сж питомци и служители на хр. вѣра — вижъ подробно стр. 77 и 78. Личнитѣ имена и презимена редно е да се даватъ само на роденъ езикъ — за достъпностъ, а не смѣсено и повече на чужди езици.

Материята отъ стр. 27 до 78 е разработена усърдно и спокойно, вещо и убедително — особено заключителната частъ на книгата. Стари и нови авторитети на наука и философия есенциално сж използвани за обосновка и доказъ на поставената уводна задача на библиотеката. Съ популаренъ езикъ и достъпни размисли сж разкрити естеството, възможноститѣ и целитѣ на наука, философия и религия — въ минало и днесъ, които, сами по себе си и по промисълъ, не само не сж взаимно враждебни, но сж издѣнки на единъ Духъ, проявление на единъ промисълъ и пѣтнички къмъ една целъ: откриване на Бога и усъвършенствуване на човѣка!

Книгата, библиотеката и програмата ѝ сж навременни, ценни и необходими — тя обещава въ други 9 номера да разкрие основно и достъпно взаимоотношенията изобщо между вѣра и знание. Тази библиотека може да изиграе полезна вътрешна мисионерска и просвѣтителна роля срѣдъ стари и млади прудубедени люде спрямо Църква и християнство — особено е необходима за срѣдношколската младежъ. Това задължава служителитѣ на амвона да ѝ дадатъ гласностъ и подкрепа.

Ибр.

ОФИЦИАЛЕНЪ ОТДѢЛЪ.

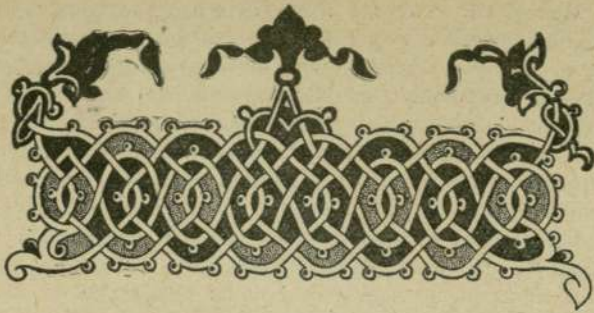
СЪДЕБНО ОТДѢЛЕНИЕ.

Съобщава се на заинтересованитѣ страни и лица, че на десетото съдебно заседание на Св. Синодъ презъ лѣтната му сесия на 1941 година, ще бждатъ сложени на разглеждане следнитѣ производства:

Х съд. заседание — 2. VII. 1941 г.

1. в. бр. д. № 74/40 на Д-ръ Георги п. Ивановъ и Кръстина (Кица) Колева, отъ Орѣхово.
2. в. бр. д. № 158/40 на Ангелъ Хр. Кочовъ и Мика Т. Дръндарска, отъ с. Кнежа, Орѣховско.
3. в. бр. д. № 162/40 на Маринъ Т. Геновски и Райна М. Конова, отъ Бѣла-Слатина.
4. в. бр. д. № 181/40 на Гено Ив. Кременски и Христина Ян. Николова, отъ с. Главатаръ, Пловдивско.
5. в. бр. д. № 204/40 на Рангелъ Василевъ Пумповъ и Гана Николова, отъ с. Главатаръ, Пловдивско.
6. в. бр. д. № 12/41 на Катина и Панайотъ Ишпеккови, отъ Варна.
7. в. бр. д. № 120/41 на Фика (Геогица) Илиева Михайлова и Илия Ангеловъ Михайловъ, отъ София.
8. в. бр. д. № 121/41 Ирина (Бистра) В. Георгиева и Велинъ Георгиевъ, отъ София.
9. в. бр. д. № 122/41 на Владимиръ М. Бояджиевъ и Мария Запрянова, отъ Пловдивъ.
10. в. бр. д. № 123/41 на Манолъ Н. Каршевъ и Минка Н. Банкова, отъ Пловдивъ.
11. в. бр. д. № 125/41 на Кирилъ П. Джамазовъ и Йордаика М. Табакова, отъ Русе.
12. в. бр. д. № 125/41 на Недѣля В. Иванова и Тодоръ Ст. Димовъ, отъ с. Каменаръ, Разградско.
13. в. бр. д. № 126/41 на Борисъ Младеновъ Ивановъ и Екатерина Ц. Петрова, отъ Враца.
14. в. бр. д. № 127/41 на Найдень Горановъ Стублински и Петкана Томова, отъ с. Маданъ, Фердинандско.
15. в. бр. д. № 128/41 на Трифонъ Ерменковъ Велковъ и Мара Георгиева Петкова, отъ с. Бѣло-пеле, Бѣлоградчишко.

Забележка. Ако горното заседание не се състои или не се разгледатъ всички дѣла, отлагатъ се за следващето по редъ заседание.

ПИСМА И ДОПИСКИ.

Изъ живота на епархиитѣ.

Сливенска епархия. На 25 мартъ Негово Високопреосвещенство митрополитъ Евлогий посети манастира „Живоприемний Източникъ“ и селата Голѣмо Буково, Факия и Момина църква, *Сръдецка околия*. Навсѣкжде Негово Високопреосвещенство бѣ тържествено посрѣщанъ и сърдечно приветствуванъ отъ населението и войсковитѣ части, които съ внимание изслушваха архипастирскитѣ му слова.

На 30 мартъ отслужи св. Литургия въ катедралната църква „Св. В. М. Димитрий“ въ гр. Сливенъ и ржкоположи дяконъ Кирилъ п. Ивановъ въ свещенически чинъ за Индже-войводската енория, Бургаско, и Василий Николовъ Вълковъ, свършилъ Пловдивската духовна семинария, въ дяконски чинъ.

На 13 априлъ — Врѣбница, отслужи св. Литургия въ сжщата църква и говори за смисъла и значението на Божиитѣ посещения.

На 20 априлъ — Възкресение Христово — отслужи св. Литургия въ сжщата църква и произнесе вдъхновено слово за Възкресението Христово и на Божията правда за българския народъ. Следъ църковенъ отпускъ посети болнитѣ въ Дивизионната и въ държавната болница, отслужи имъ кратко пасхално молебствие, поздрави ги съ свѣтлия Христовъ празникъ и имъ раздаде отъ името на Сливенския клонъ „Червенъ кръстъ“ великденски яйца, козунакъ и портокалъ. Негово Високопреосвещенство при това посещение бѣ придруженъ отъ Началника на 3-а Дивизионна областъ, градския кметъ, членоветѣ на настоятелството и Дамския комитетъ при клонъ и група хористи-червенокрѣстци — ученици и ученички — които раздаваха подарѣцитѣ. Това посещение извика у всички болни голѣма радостъ и умиление.

На 21 априлъ отслужи св. Литургия въ църквата „Св. Николай“ въ гр. Сливенъ и ржкоположи монахъ Мелетия, братъ на Согирския манастиръ, въ иеродяконски чинъ. Говори за значението на пасхалния поздравъ „Христосъ Воскресе“. Следъ църковенъ отпускъ отслужи благодарственъ молебенъ на площада „х. Димитъръ“ по случай присъединяването на новосвободенитѣ български земи къмъ майката-родина. Сжщиятъ день сл. об. отпътува за гр. Котелъ. Тамъ бѣ тържествено посрѣщанъ отъ гражданството и офиц. лица.

На 22 априлъ отслужи св. Литургия въ църквата „Св. ап. Петъръ и Павелъ“ въ гр. Котелъ. Говори за „Сей день, егоже сотвори Господъ“ — Господнята Пасха.

На 23 априлъ посети селата: Тича, Градецъ и Ичеръ, Котелска околия. И въ тритѣхъ села Негово Високопреосвещенство отслужи пасхаленъ водосветъ и говори за „Свѣтитѣ родни бжднини“.

На 24 априлъ посети с. Мокренъ, Котелско, извърши водосветъ и порѣси всички селяни и селянки, дошли въ празнична премѣна да посрѣщнатъ своя Архипастиръ, да получатъ отъ него светителско благословение и да чуятъ напѣтственитѣ му слова.

На 25 априлъ Негово Високопреосвещенство отпътува за гр. Бургасъ, за да вземе участие въ Областния съветъ за обществена подкрепа.

На 26 априлъ посети с. Болярово, *Елховска околия*, посрѣщанъ отъ цѣлото население, което следъ 34 години вижда своя духовенъ отецъ, и отъ войсковата частъ въ селото. Извърши водосветъ и говори за „възкресението на Божията правда“.

На 6 май — Гергьовденъ — отслужи св. Литургия въ църквата „Св. В. М. Георгий“ въ гр. Ямболъ, по случай патронния празникъ на храма, и говори за „Подвизитѣ на св. Георгия Победоносца и днешното време.“ Въ 11 часа пр. об. извърши молебенъ въ казарменния плацъ на 29-и Ямболски пехотенъ полкъ, по случай бойния празникъ на войската и деня на ордена за храбрость. Присѣтствува на голѣмия воененъ парадъ на квартируващата въ града дивизия.

На 7, 8, 9 и 10 май посети селата: Изгрѣвъ, Маломирово, Раздѣлъ, Гранитово, Мелница, Лѣсово, Мамарчево, Малко Шарково, Воденъ и Голѣмо Крушево, *Елховска околия*, най-радушно посрѣщанъ и сърдечно приветствуванъ отъ населението, официалнитѣ власти и войсковитѣ части, съ които, въ вдъхновени архипастирски слова, сподѣли радостта на родната ни Църква за случилитѣ се събития около обединението на българския народъ. Негово Високопреосвещенство не пропусна да изтъкне важността на историческитѣ дни, които преживѣваме, и голѣмитѣ задачи, които се слагатъ предъ св. Църква и народа.

На 11 май посети гр. *Тополовградъ* и отслужи св. Литургия въ църквата „Св. В. М. Георгий“. Говори за „Евангелския разслабленъ и днешното време“.

На 21 май посети гр. *Карнобатъ* и отслужи св. Литургия въ църквата „Св. Иоанъ Богословъ“, по случай храмовия празникъ. Говори за „Мисията на св. Църква въ живота на днешния българинъ“.

На 24 май — Св. Кирилъ и Методий — посети гр. *Бургасъ* и отслужи св. Литургия въ катедралата „Св. Кирилъ и Методий“. На площада предъ църквата отслужи благодарственъ молебенъ, говори за „Заветътъ на св. Солунски братя“ и освети знамето на Механо-техническото училище въ града.

На 25 май посети с. Св. Никола, Бургаско, и гр. Созополъ, кждето отслужи св. Литургия въ църквата „Св. Кирилъ и Методий“. На другия день Негово Високопреосвещенство разгледа забележителноститѣ на града и отпътува за престолния си градъ Сливенъ.

На 29 май „Възнесение Господне“ посети Ямболския манастиръ „Св. Спасъ“ и отслужи св. Литургия въ манастирската църква. Говори предъ дошлитѣ на поклонение въ св. Обитель богомолци отъ околнитѣ градове и села, на тема: „Ето, Азъ съмъ съ васъ презъ всички дни до свършека на свѣта“.

На 8 и 9 юний — Петдесетница и Св. Духъ — Негово Високопреосвещенство посети Устремския манастиръ „Св. Троица“, Елховско, служи св. Литургия въ манастирската църква и говори предъ богомолцитѣ сборяни за значението на празника „Петдесетница“ и свързаното съ него събитие „Съшествието на Св. Духъ“. Подведе подъ клетва млади войници отъ войсковата частъ въ селото и говори за смисъла и значението на войнишката клетва.

СЕДМИЧЕНЪ ПРЕГЛЕДЪ НА СЪБИТИЯТА.

Министерскиятъ съветъ обсъди въ продължителни заседания въпроса за ценитѣ на земеделскитѣ произведения, надницитѣ и заплатитѣ на чиновници и работници въ частнитѣ предприятия и държ. учреждения. Взелъ е редъ решения за повишение ценитѣ на зърненитѣ храни и запазване ценитѣ на нѣкои предмети отъ широко употребление и за заплатитѣ.

Германскиятъ пълномощенъ министъръ г. Рихтхофенъ си замина за Германия и на негово мѣсто дойде г. Бекерле, досегашенъ началникъ на ударни групи.

— Нови заповѣди издаде правителството противъ разпространителитѣ на слухове, по отнемане телефонитѣ и радиоапаратитѣ отъ евреитѣ и противъ спекулата.

Хърватското правителство закри американскитѣ консулства.

— Хърватско реши да вземе участие въ войната противъ Русия за унищожение на болшевиизма.

Унгарското правителство скъса дипломатическитѣ сношения съ Съветска Русия, следъ като бѣха нападнати нѣкои унгарски градове отъ руски аероплани. Това принуди Унгария да объяви война на Съветска Русия и вземе участие въ борбата срещу болшевиизма.

Турция следи отблизо събитията въ Съветска Русия и се готви. Разкритията направени по поведението на Русия къмъ Турция, като искане на руски бази въ Дарданелитѣ и предизвикване война между Турция и България, съ цель на руска намѣса противъ Турция, направиха огромно впечатление въ Турция. Турското правителство реши да пази неутралитетъ.

— Турското Народно събрание ратифицира германотурския пактъ за приятелство.

Франция продължи преговоритѣ си съ Германия върху освобождаване на нови групи френски пленници и върху военната защита на френскитѣ земи. Лично адмиралъ Дарланъ преговаря въ Парижъ.

— Френскиятъ печатъ и правителство съ радостъ и надежда гледатъ на борбата срещу руския болшевиизъмъ.

Шведското правителство въ редъ тайни заседания, при участие и на краля, реши да пази благоклоненъ неутралитетъ къмъ Финландия, като се съгласи на преминаването на германски войски за Финландия.

Лондонското правителство реши да подпомогне новия си съюзникъ всячески. Върна се въ Москва английскиятъ посланикъ Крипсъ, придруженъ отъ стопанска и военна мисии.

Италианското правителство реши да прати на новия боенъ театъръ—Русия, единъ корпусъ моторизирани войски, за подчертаване съюзнитѣ чувства къмъ Германия.

— Подписа се въ Римъ итало-българска спогодба за културни връзки.

— Италианскитѣ войски окончателно окупираха Гърция и гръцката столица Атина.

Новата война, започната отъ Германия срещу Русия и болшевиизма, възбуди въ Европа и Америка голѣми симпатии къмъ Германия, понеже има за цель да унищожи болшевиизма. Въ много държави се образуватъ доброволчески отряди (Дания, Испания, Норвегия, Швеция и др.), които ще се поставятъ на разположение на германското командуване. България и

Швейцария запазиха неутралитетъ и поеха защитата на германски, италиански, финландски, словашки, румънски и унгарски интереси въ Москва.

Започнатата война противъ болшевиизма раздвои общественото мнение въ Америка, пкъ и въ Англия. Колебанията и нерешителността на американското правителство да бжде подпомогната Русия се дължи на това. Рузвелтъ реши да подпомогне Русия въ кржга на възможното.

Войната започна по познатитѣ германски методи — съ изненада и бързина, и така изтеклата седмица руската войска бѣ бита въ свирепи битки и принудена да се оттегля къмъ вътрешността, за да избѣгне човали и обкржжавания. Русия загуби авиацията си и много морски единици. Унищожения има и въ желѣзопътнитѣ съобщения. Презъ седмичнитѣ боеве Литва и Естония бѣха освободени отъ германскитѣ войски. Движението на германскитѣ войски е къмъ Москва. Рускитѣ войски, бити и загубили много военни материали, мжчно ще се организиратъ на вътрешни линии. Кжде и какви обкржжени руски армии има — ще се изясни тия дни.

Въ обширната руска земя имало, по частни сведения, недоволства противъ болшевишката диктатура. Правителството на Сталинъ решило да премѣсти столицата въ Свердловскъ, на Уралъ. Москва ще се отбранява отъ маршалъ Будьони.

ЦЪРКОВНА И ОБЩЕСТВЕНА ЛЪТОДИСЪ.

I. У насъ.

Панихида за Екзархъ Иосифъ. На 29 м. м. въ столичната катедрала „Св. Недѣля“, Негово Високопреосвещенство Софийскитѣ митрополитѣ Стефанъ отслужи заупокойна св. Литургия по случай 26-та годишнина отъ смъртъта на блаженопочиналия Екзархъ Иосифъ, като въ края на богослужението произнесе и слово за живота и дѣлото на великия покойникъ. Следъ св. Литургия, на гроба на покойния първоиерархъ се отслужи панихида отъ Негово Високопреосвещенство Видинския митрополитъ Неофитъ, Намѣстникъ-председателъ на Св. Синодъ, въ съслужение съ Тѣхни Високи Преосвещенства митрополититѣ Софийски Стефанъ, Доростолски и Червенски Михаилъ, Врачански Паисий, Неврокопски Борисъ, Търновски Софроний, Варненски и Преславски Иосифъ, Пловдивски Кирилъ, Сливенски Евлогий и Старо-Загорски Климентъ, съ Тѣхни Преосвещенства епископитѣ Драговитийски Харитонъ, Стобийски Никодимъ и Знеполски Флавианъ, и други клирици. На панихидата присѣствуваха голѣмо множество богомолци и почитатели на покойника.

Панихида за починали Архиепери. На 29 м. м. въ Синодалния параклисъ „Св. Царь Борисъ“, следъ Литургията се отслужи панихида, по случай годишнина отъ смъртъта имъ, за покойнитѣ иерарси: Климентъ Търновски, Василий Доростолски и Червенски, Макарий Неврокопски и Никодимъ Тивериополски отъ Синодалнитѣ Митрополити, пребиваващи въ столицата, начело съ Намѣстникъ-председателя на Св. Синодъ.

Поклонническо пжтуване до Охридъ. Академическиятъ съветъ при Софийския университетъ „Св. Климентъ Охридски“ миналия понеделникъ предприе поклонническо пжтуване до града на св. Климента — Охридъ. Въ градоветѣ Охридъ, Битоля, Прилепъ и Скопие ще бждатъ устроени тържествени събрания,

на които наши професори ще произнесат академически речи. На туй поклонническо пжтуване е посветена и уводната статия въ тоя брой на „Църк. в.“

Отпуснати помощи на беднитъ въ новоосвободенитъ земи. Св. Синодъ отпусна 100,000 лева на Митрополитъ въ новоосвободенитъ земи за раздаване на беднитъ. Сжщо такава помощ по-рано бѣ отпусната и за беднитъ въ Добруджа.

Нови архиерейски обиколки изъ Добруджа. Следъ голѣмата обиколка презъ Свѣтла седмица, Н. Високопреосвященство Доростолскиятъ и Червенски митрополитъ Михаилъ направилъ още три обиколки между 10 и 31 май, като посетилъ селата: Дайдъръ, Денизлеръ, Бѣлица, Ахматларъ, Карадърларъ, Вискъой, Антимово, Сарж гьоль, Грамоста, Алифакъ, Малка Кайнарджа, Зарничъ, Кютюклий, Краново, Кьосе Айдънъ, Малкъ Караачъ, Кайбуларъ, Голѣма Кайнарджа, Хадъръ Челеби, Кочуларъ, Ионъ Братияну, Кочмаръ, Конакъ куюджукъ, Конакъ, Карапелитъ, Сампсонъ, Кеседжикъ, Сояклий, Кайрякъ, Бей Бунаръ. Въ Денизлеръ, Краново и Карапелитъ Н. Високопреосвященство е служилъ св. Литургии, а въ останалитъ села е извършилъ водосвети, като навсѣкжде е произнасялъ проповѣди и давалъ бащински напжтствия. Трогателно сж го посрѣщали християнитъ, които за пръвъ пжтъ отъ десетки години виждатъ помежду си владика, дошелъ самъ помежду тѣхъ да ги поучи и насърди.

Червенокръстци и свещениятъ огнь. Списанието „Български червенъ кръстъ“ (кн. 4 отъ т. г.) съобщава, че, при пренасяне на свещения огнь отъ Преславъ до София и отъ столицата до новоосвободенитъ български градове Скопие, Деде-агачъ, Силистра, Пиротъ и Охридъ, сж взели участие около 20 хиляди червенокръстци отъ Българския младежки червенъ кръстъ.

Безплатна притурка „Духовна култура“ (кн. 5 и 6 отъ т. г.)—безплатна притурка на „Църк. в.“—излѣзе отъ печатъ и се изпраща на абонатитъ.

II. Въ чужбина.

Въ Германия. *Положение на Католическата църква.* Известниятъ германски духовникъ професоръ Кравекъ е далъ въ единъ Барцелонски вестникъ твърде интересни статистически сведения за състоянието на Католическата църква въ Германия. Отъ тия сведения ясно личи, че църковната дейность въ Германия е напълно свободна.

Така, въ Германия имало 45 епархии съ висши духовни началници (епископи или архиепископи) и 17,200 общини, въ които се извършвало редовна църковна служба. Католическата църква броела 35,000 свещеници (патери и капелани), подпомагани въ работата отъ 22,000 монаси, които живѣли въ 970 католически манастири. При това, 22,000 монахини се занимавали съ благотворителность и просвѣтна дейность въ 9000 различни институции, дружества и училища. Духовенството и църковнитъ дейци се подготвяли въ 8 богословски факултета въ държавнитъ университети, въ 6 висши училища и 13 духовни семинарии. Въ тѣзи учебни заведения следвали 5 хиляди студенти. Само презъ последнитъ шестъ години били построени 600 нови църкви. Дори презъ 1940 г. берлинскиятъ епископъ осветилъ 4 нови храма.

Католическата църква въ Германия притежавала голѣми имоти, между които и 3 милиона декара земя.

Главенъ редакторъ: Хр. Поповъ.

Въпрѣки това, националь-социалистическата държава годишно ѝ отпускала помощъ отъ 250 милиона марки (около 8 милиарда лева) за издрѣжка на църквитъ, за заплати на духовенството и професоритъ отъ богословскитъ факултети.

КАМБАНИ ЦЪРКОВНИ, УЧИЛИЩНИ

Винаги голѣмъ изборъ, високо качество, отъ различни величини, подъ тонъ и мелодия камбани ще намѣрите въ фабриката на дипломиранитъ столични камбанолѣяри

Стоянъ Д. Алексиевъ и Синове!

ул. „Хубава Грозданка“ № 4

(Кварталъ Захарна]фабрика — София)

Изработваме по конкурсъ и поржчки и ги доставяме срещу гаранция чрезъ всички митрополии. Замѣняваме и преливаме спукани въ София и на самото мѣсто. Искайте оферти, каталогъ безплатно.

1—96—1

Изгубеното кръщелно свидетелство № 187/927 г. на Михалъ Петровъ, отъ гр. Горна-Джумая, да се счита невалидно. Издаденъ е препись.

гр. Горна-Джумая, 18. VI. 1941 г.

1—90—1 Отъ *Архиерейското намѣстничество.*

Обявление № 21. Съобщава се, че втората енория при храма „Св. Богородица“ въ Ст. Загора е вакантна. Търси се кандидатъ само съ висше богословско образование. Желаетитъ да подадатъ заявление до Ст. Загорската Митрополия.

Ст.-Загора, 28 юний 1941 год.

1—95—1 Отъ *Настоятелството.*

Обявление. Изгубеното кръщелно свидетелство № 95 отъ 23. II. 1935 година на Яна Костадинова, отъ с. Габрене, Петричко, издадено отъ Петричкото Архьер. намѣстничество, да се счита невалидно. Издаденъ ѝ е дубликатъ.

гр. Петричъ, 27. VI. 1941 год.

1—92—1 Архьер. намѣстникъ: *Икономъ Г. Поповъ.*

Обявление. Изгубеното кръщелно свидетелство на Тодоръ Стойковъ, отъ с. Добричъ, Елховско, да се счита невалидно. Издаденъ е дубликатъ.

с. Добричъ, юний 1941 год.

1—93—1 Енор. свещ. *Д. А. Поповъ.*

Обявление. Изгубено е кръщелното свидетелство на Тодоръ Стефановъ, отъ с. Брѣговица, Гор.-Орѣховско. Издаденъ е дубликатъ.

1—94—1 Енор. свещ. *Д. п. Чакмаковъ.*

Изгубено е кръщелно свидетелство № 9/1929 г. на Кръстю Борисовъ Иговъ отъ с. Цѣрово, Софийско, а сега живущъ въ София. Да се счита невалидно. Замѣнява се съ препись.

с. Цѣрово, 1 юлий 1941 год.

Свещ. *Б. Ангеловъ.*

Печатъ С. М. Стайковъ — София